

Кобзар

Яків Щоголів

Мій кобзар — не той вояка,
Що колись в старовину
Вкупі з келепом та списом
Брав бандуру на війну.

Мій кобзар — не запорожець,
Що, одягнутий в шовки,
Грав, як стіни Трапензунта
Руйнували козаки.

Невидючий і убогий,
З бідним гралом за плечем,
Він чвалає полохливо
За малим поводитирем.

І з двора у двір заходе,
На бандурі виграва,
І під дзики струн то псальму,
То про Лазаря співа...

"А заграй мені, кобзарю,
Про Підкову та Сомка,
Про Хмеля, про Дорошенка,
Ще й про грізного Сірка!"

"Ні, не знаю! Може грати
Попадевої біди,
Про Хому та про Ярему
Та хіба Сковороди?

Як Чичіточка ходила
Гостювати до зятів?
Чи "Міщанки" чи "Дворянки"?
Сих так я б тобі зумів!"

Грай, що хоч; бо й те ізгине
Гей, ізгине, як туман...

Грай, мій лірник невидючий!

Грай, останній з могікан!